

Sygn. akt II Ka 140/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Anna Łaszczych**

Sędziowie SO **Magdalena Dąbrowska**(spr.)

SO **Artur Bobiński**

Protokolant **Marlena Achcińska**

w obecności Prokuratora **Andrzeja Ołdakowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 04 czerwca 2014 r.

sprawy przeciwko **K. K. (1)**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 306 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

sprawy przeciwko **H. K.**

z powodu apelacji obrońcy oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 23 kwietnia 2013r. w sprawie II K 1036/10

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonych K. K. (1) i H. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania: od K. K. (1) 410 (czteryście dziesięć) złotych w tym 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty, od H. K. 390 (trzysta dziewięćdziesiąt) złotych w tym 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty;

Sygn. akt II Ka 140/14

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrołęce oskarżyła K. K. (1) o to, że:

I. na przełomie czerwca i lipca 2009 roku w miejscowości Ż., gmina O. przerobił numery identyfikacyjne samochodu T. (...) o nr rej. (...) pochodzącego z kradzieży w ten sposób, że wspawał pole numerowe o nr (...) pochodzące ze spalonego samochodu T. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 306 k.k.

II. w okresie od 22 maja 2009 roku do końca czerwca 2009 roku w miejscowości Ż., gmina O. przyjął od nieustalonej osoby, w celu dokonania przerobienia numerów identyfikacyjnych nadwozia i jego sprzedaży samochód osobowy marki T. (...) o nr rej. (...) o wartości 70.000 złotych, czym działał na szkodę M. G. oraz (...) S.A. w W., przy czym

powyższego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 19.01.2003r. do 13.08.2004r. oraz od 14.11.2004r. do 19.01.2005r. części kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 11.05.2004 roku sygn. akt II K 27/04 za umyślne przestępstwa podobne z art. 280 § 2 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 20 lipca 2009 roku w miejscowości R. pow. (...) przy ul. (...) działając wspólnie z nieustaloną osobą wykorzystując sen pokrzywdzonych po uprzednim nawierceniu otworów w drzwiach tarasowych domu mieszkalnego weszli do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru dokumentów w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, kart bankomatowych, telefonu komórkowego oraz kluczyków do samochodu F. (...) o nr (...), a następnie przy użyciu tego kluczyka dokonał zaboru w celu przywłaszczenia w/w pojazdu o wartości 60.000 złotych na szkodę Przedsiębiorstwa (...) oraz O. i E. B., przy czym powyższego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 19.01.2003 roku do 13 sierpnia 2004 roku oraz od 14 listopada 2004 roku do 19 stycznia 2005 roku części kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 11 maja 2004 roku sygn. II K 27/04 za umyślne przestępstwa podobne z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w nocy na 6 sierpnia 2009 roku w miejscowości R., powiat (...) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) wartości 38.000 złotych dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) sp. z o.o. przy czym powyższego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 19.01.2003 roku do 13 sierpnia 2004 roku oraz od 14 listopada 2004 roku do 19 stycznia 2005 roku części kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 11 maja 2004 roku sygn. II K 27/04 za umyślne przestępstwa podobne z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

H. K. oskarżoną o to że:

I. w lipcu 2009 roku w miejscowości O. oraz Ż. poprzez złożenie wniosku o czasową rejestrację samochodu osobowego m-ki T. (...) o nr rej. (...) o wartości 74.550,00 złotych oraz uczestniczenie w spotkaniu dotyczącym jego sprzedaży pomogła K. K. (1) w zbyciu przedmiotowego pojazdu wiedząc o tym, że pochodzi on z kradzieży, czym działała na szkodę M. G. oraz (...) S.A w W., przy czym czynu tego dopuściła się w warunkach powrotu do przestępstwa tj. przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 26.01.2006 roku do 22.01.2007 roku kary jednego roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 25 września 2009 roku sygn. akt. II K 303/07 za umyślne przestępstwo podobne z art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 roku w sprawie II K 1036/10 orzekł:

I. oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie I a/o i za to na podstawie art. 306 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. w ramach zarzucanego czynu w pkt. 2 a/o oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 22 maja 2009 roku do końca czerwca 2009 roku w miejscowości Ż., gmina O. z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął od nieustalonej osoby, w celu dokonania przerobienia numerów identyfikacyjnych nadwozia i jego sprzedaży samochód osobowy marki T. (...) o nr rej. (...) o wartości ok. 70.000 złotych uzyskane z kradzieży na szkodę M. G., przy czym powyższego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności

za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w ramach zarzucanego czynu w punkcie III a/o oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 20 lipca 2009 roku w miejscowości R. pow. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i porozumieniu z nieustaloną osobą wykorzystując sen pokrzywdzonych po uprzednim nawierceniu otworów w drzwiach tarasowych domu mieszkalnego weszli do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru na szkodę O. i E. B. dokumentów w postaci dowodów osobistych, praw jazdy, kart bankomatowych, telefonu komórkowego o wartości ok. 200 złotych oraz kluczyków do samochodu F. (...) o nr (...), a następnie przy użyciu tego kluczyka dokonali zaboru w celu przywłaszczenia w/w pojazdu o wartości ok. 60.000 złotych na szkodę Przedsiębiorstwa (...) w W., przy czym powyższego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności

IV. w ramach zarzucanego czynu w punkcie IV a/o oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego tego że: w nocy z 5 na 6 sierpnia 2009 roku w miejscowości R., powiat (...) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu marki F. (...) o nr rej (...) wartości 38.000 złotych dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) sp. z o.o. przy czym powyższego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

V. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w oparciu o wymierzone kary w punktach I – IV wymierzył oskarżonemu K. K. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08 września 2009 roku do dnia 18 stycznia 2010 roku

VII. w ramach zarzucanego czynu oskarżoną H. K. uznał za winną tego że: w lipcu - sierpniu 2009 roku w miejscowościach O. oraz Ż. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomogła K. K. (1) w zbyciu samochodu T. (...) o nr rej. (...) o wartości ok. 70 000 zł skradzionego na szkodę M. G., w ten sposób, że wiedząc iż pojazd pochodzi z czynu zabronionego, złożyła wniosek o czasową rejestrację samochodu osobowego marki T. (...) o nr rej (...), którego numer identyfikacyjny został umieszczony w skradzionym samochodzie, a następnie podawała się za właściciela pojazdu przed nabywcą w celu utwierdzenia go w przekonaniu o legalnym pochodzeniu samochodu przy czym powyższego czynu dopuściła się w okresie pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżoną, zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej H. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat.

IX. zasądził od oskarżonych K. K. (1) i H. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, od K. K. (1) w wysokości 470 złotych w tym opłatę 400 złotych, od H. K. 450 złotych w tym opłatę 380 złotych

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonych zaskarżając powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonych H. K. i K. K. (1).

Na podstawie art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

W zakresie oskarżonego K. K. (1):

1. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na błędnym przyjęciu, iż oskarżony przerobił numery identyfikacyjne samochodu marki T. o nr rej (...) pochodzącego z kradzieży poprzez wstawianie pól numerowych pochodzących z tego samego modelu pojazdu o nr rej. (...)

2. naruszenie art. 170 § 1 ust. 2 i § 5 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrony złożonego na rozprawie w dniu 17 lipca 2012 roku o zwrócenie się do biegłego, aby wskazał na podstawie których elementów wyposażenia pojazdu ustalił fabryczny nr VIN T., która następnie została odsprzedana osobie trzeciej, jak również o zażądanie informacji z (...) o podanie informacji, gdzie umiejscowiona była tabliczka znamionowa w tych pojazdach produkowanych w latach 2007-2008, a także o udzielenie informacji jaki posiadał fabryczny kolor pojazdu o wskazanym nr VIN, a te okoliczności w sposób obiektywny pozwoliłyby ustalić, czy karoseria auta sprzedanego następnie przez oskarżonego K. pochodziła z samochodu Państwa G., a zarazem ustalić czy pochodziła ona z czynu zabronionego,

3. naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie niniejszych przepisów, naruszenie przez Sąd swobodnej, kontrolowanej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, na skutek zaniechania ich wszechstronnej i wnikliwej analizy polegające na:

- dowolnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przez oskarżonych w toku rozprawy przy jednoczesnym ustaleniu na ich podstawie stanu faktycznego, pomimo iż treść wyjaśnień oskarżonych była spowodowana chęcią szybkiego zakończenia postępowania z wykorzystaniem instytucji z art. 335 § 1 k.p.k.

- dowolnym uznaniu za w pełni wiarygodną i miarodajną opinię biegłego z zakresu mechanoskopii, pomimo iż w swej treści biegły nie odniósł się na podstawie jakich podzespołów pojazdu ustalił, że pochodzą one z pojazdu należącego do P. G., a następnie czy na wszystkich tych podzespołach istnieją tożsame nr VIN a te okoliczności są o tyle zasadne, iż pozwoliłyby w sposób obiektywny stwierdzić, czy pojazd z którego pochodzą elementy pochodzi z przestępstwa

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony K. K. (1) dopuścił się przerobienia znaków identyfikacyjnych pojazdu pochodzącego z kradzieży, a nadto, że nabył pojazd pochodzący z przestępstwa i następnie go odsprzedał czym miał dopuścić się inkryminowanego czynu w formie opisanej w sentencji wyroku w pkt. I i II wyroku, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz całokształtu materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku

W zakresie oskarżonej H. K.:

5. obrazę prawa materialnego art. 291 § 1 k.k. poprzez uznanie, iż H. K. dokonując rejestracji pojazdu marki T. a następnie dokonując jej odsprzedaży działała z pełnym przekonaniem, iż przedmiotowy pojazd pochodzi z przestępstwa podczas gdy brak jest podstaw do uznania, że pojazd który był przedmiotem transakcji został nabyty w sposób przestępny

Z ostrożności na wypadek nie uwzględnienia zarzutów z pkt. 1- 4 orzeczeniu zarzucił również:

6. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej K. K. (1) polegającej na orzeczeniu kary łącznej w wymiarze 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności podczas gdy całokształt okoliczności o charakterze podmiotowym uzasadnia wyłącznie ewentualne wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat, a więc w wymiarze jaki został ustalony z oskarżycielem publicznym w chwili formułowania wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

W konkluzji obrońca wniósł o : zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez rozłączenie wyroku łącznego w zakresie oskarżonego K. K. (1) i uniewinnienie go od popełnienia czynów przypisanych mu w pkt. I i II wyroku, natomiast w zakresie czynu z pkt. III i IV wymierzenie kar łagodniejszych natomiast w zakresie oskarżonej H. K. o uniewinnienie jej od stawianego zarzutu

ewentualnie:

uchylenie wyroku Sądu I instancji do ponownego rozpoznania

z ostrożności procesowej:

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu K. K. (1) za czyn z pkt. I kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt. II 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt. III a/o kary 1 roku i 6m miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt. IV a/o kary 1 roku pozbawienia wolności oraz wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonych K. K. (1) i H. K. jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów Sąd Okręgowy najpierw wypowie się w zakresie zarzutów dotyczących uznania za winnego i wymierzenia kary oskarżonemu K. K. (1). Apelacja w tym zakresie dotyczy całości wyroku, przynajmniej taką tezę zawiera wstęp apelacji. Podczas gdy z jej treści wynika, iż obrońca stawia zarzuty obraży prawa procesowego jedynie w zakresie zarzutu I i II, co do pozostałych zarzutów podnosi jedynie zbyt surowy wymiar kary.

Jako pierwszy zarzut formułowany w apelacji dotyczy mającej zaistnieć sprzeczności ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zarzut ten nie jest do końca zrozumiały dla Sądu Okręgowego z uwagi na tak przyjętą jego konstrukcję. Wydaje się, że zarzut ten dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wynikających z dalej wskazanych w apelacji zarzutów, dlatego też Sąd II instancji wypowie się w zakresie zarzutu I apelacji na końcu.

Sąd Okręgowy uznał zarzut z art. 170 § 1 ust. 2 i § 5 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. za niezasadny.

Faktycznie obrońca oskarżonego złożył wniosek o zwrócenie się do biegłego o wskazanie na podstawie których elementów wyposażenia pojazdu ustalił numer VIN samochodu, nadto przekazania auta biegłemu celem ustalenia czy lakier został przemalowany z grafitowego na czarny, a także o informacje z (...). Wniosek taki obrońca złożył na rozprawie w dniu 17 lipca 2012 roku.

Sąd I instancji po przeprowadzeniu kolejnych dowodów związanych z wnioskiem dowodowym obrony w tym przesłuchania w charakterze świadków pokrzywdzoną M. G. i jej męża, na rozprawie w dniu 26 lutego 2013 roku na podstawie art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. wniosku dowodowego obrońcy nie uwzględnił. Sąd uzasadnił swoje stanowisko, iż opinia biegłych dostatecznie identyfikuje badany pojazd, zbytecznym jest ustalanie konkretnych elementów wyposażenia których znajomość doprowadziła biegłego do ustalenia numeru VIN pojazdu. Ustalenia biegłego czynią jednocześnie bezcelowym ustalanie czy pojazd był przemalowywany, jaki był kolor powłoki lakierniczej pod tabliczką znamionową w pojazdach t..

W ocenie Sądu Okręgowego uzasadnienie Sądu I instancji w tym zakresie jest w pełni przekonywujące.

Przedmiotową opinię sporządził biegły sądowy z zakresu badań mechanoskopijnych. Biegły na podstawie badań wskazał jednoznacznie, iż fabrycznie zamontowana belka z numerem VIN została usunięta, a w jej miejsce wstawiono drugą belkę pochodzącą z innego samochodu T. (...) z numerem wskazanym w treści opinii, a pochodzącym ze spalonej T. (...), w której posiadanie wszedł oskarżony. Numer silnika tego pojazdu według opinii został celowo usunięty poprzez zbiecie. Dalej biegły wskazał, iż uszkodzenia tabliczki znamionowej świadczą o tym, że była ona przełożona z innego pojazdu, podał iż na podstawie podzespołów zamontowanych w samochodzie ustalono numer fabryczny nadwozia o treści odpowiadającej numerowi nadwozia samochodu państwa G..

Opinia biegłego jest jednoznaczna. Obrońca wskazuje, iż biegły nie przedstawił na podstawie których podzespołów ustalił numer VIN. Biegły w swojej opinii faktycznie nie wymienia podzespołów samochodu T. (...) jednak w opinii

podaje: „na podstawie podzespołów zamontowanych w pojeździe”. Podkreślić należy, iż pojazd który był oglądany przez biegłego na zdjęciach rozpoznała M. G..

Sąd Rejonowy wskazywał również, iż opinia biegłego koresponduje z wyjaśnieniami samego oskarżonego K. K. (1), który sam przyznał, że wspawał do samochodu pole numerowe z innego pojazdu. Sam więc fakt, iż numery nadwozia odpowiadały innemu pojazdowi nie był jedyną podstawą do stwierdzenia przez Sąd, że pojazd pochodził z przestępstwa i był to pojazd należący do M. G..

W dalszej części apelacji obrońca oskarżonego K. K. (1) czyni Sądowi zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z 4 k.p.k. Zarzuty te wynikają z faktu, iż oskarżony kwestionował swoją wiedzę co do faktu, że wiedział o tym, że samochód T. (...) pochodził z przestępstwa.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska obrońcy w tym zakresie. Twierdzenia, że Sąd I instancji naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów, nie wziął pod uwagę całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania są gołosłowne, a ich uzasadnienie to jedynie polemika z rzeczowymi ustaleniami Sądu.

Stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w sporządzonym przez siebie uzasadnieniu, które odpowiada warunkom określonym w art. 424 k.p.k. omówił i ustosunkował się do wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k. Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji przekroczył granice swobody w kierunku oceny dowolnej. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wszystkich stawianych zarzutów oskarżonym w sposób prawidłowy, zgodny z unormowaniami kodeksu postępowania karnego.

Stwierdzić należy, że zarzuty obrony sprowadzają się do kwestionowania oceny dowodów, a w szczególności nie daniu wiary wyjaśnieniom obojga oskarżonych złożonych w toku rozprawy, a daniu wiary wyjaśnieniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Według obrońcy wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego nie są wiarygodne, ponieważ wówczas oskarżeni mieli strategię dobrowolnego poddania się karze.

Sąd Rejonowy należy podkreślić dokonał oceny całości wyjaśnień oskarżonych zarówno K. K. (1) jak i H. K. złożonych zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem. Dokonał tego w sposób bardzo rzetelny, odnosząc się do każdej podawanej okoliczności, a także do istniejących sprzeczności posiłkując się pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, oraz podstawowymi zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd nie jest związany strategią przyjmowaną przez oskarżonych, ani też wnioskiem złożonym w trybie art. 335 k.p.k. i słusznie w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie uwzględnił wniosku o wydanie wyroku w tym trybie. Podkreślić należy, iż wyjaśnienia oskarżonych złożone w sytuacji gdy chcieli się dobrowolnie poddać karze również podlegały ocenie Sądu, Sąd nie uznał ich za wiarygodne tylko dlatego że oskarżeni się przyznali, jeszcze raz należy podkreślić iż Sąd wiązał te dowody z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym w sprawie.

Rozważania Sądu Rejonowego w zakresie wyjaśnień oskarżonych należy całkowicie podzielić. Obrońca zaś poza stwierdzeniem, że oskarżeni chcieli dobrowolnie poddać się karze i dlatego się przyznali nie wskazuje żadnej innej okoliczności. Stwierdzenie takie jest nadto wręcz kuriozalne, bowiem ktoś niewinny chce 2 lata spędzić w zakładzie karnym. Obrońca zapomina również o jeszcze jednej bardzo ważnej okoliczności. Oskarżony K. K. (1) początkowo nie przyznawał się do wszystkich stawianych mu zarzutów. W kolejnych wyjaśnieniach, którym Sąd dał mu wiarę oprócz tego, że przyznał się do tego, że z dwóch samochodów(...) zrobił jeden, przyznał się również do kradzieży F. (...), czemu wcześniej zaprzeczał. Wskazać należy, że oskarżony później znowu odmiennie podawał co do okoliczności związanych z samochodem T. (...), w przeciwieństwie do zarzutów dotyczących kradzieży F. (...). W ocenie Sądu Okręgowego wynika to z tego, że oskarżony uważał, że poza jego wyjaśnieniami i opinią biegłego nie było innych bezpośrednich świadków zdarzenia dlatego uznał, że może manipulować swoimi wyjaśnieniami. Odnośnie zaś kradzieży F. (...) był świadek S. Ż.. Nadto jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy oskarżony musiał wiedzieć, że pojazd jaki sprzedawał

pochodził z przestępstwa, gdyż świadczy o tym sam fakt, iż podjął działania legalizujące pojazd poprzez wspawanie pola numerowego z innego samochodu, gdyby pojazd był legalny takiej potrzeby by nie było.

Sąd również uznał za niezasadny zarzut z art. 4 k.p.k. powiązany z obrazą art. 7 k.p.k. W realiach przedmiotowej sprawy zarzut obrazy art. 4 k.p.k. jest zarzutem całkowicie gołosłownym. Brak jest w uzasadnieniu apelacji wskazania, w czym przejawiać miałyby się złamanie zasady bezstronności, bo to, że Sąd Rejonowy dokonał oceny osobowych źródeł dowodowych, a konkretnie wyjaśnień oskarżonych w części dał im wiarę, a w części nie, podstawą do tego nie jest. Analiza akt sprawy nie daje podstaw do twierdzenia, aby przed wydaniem rozstrzygnięcia Sąd był nastawiony w sposób kierunkowy, niekorzystny do oskarżonego K. K. (1) czy oskarżonej H. K. .

W związku z tym biorąc pod uwagę treść zarzutów apelacyjnych i treść uzasadnienia apelacji, należy stwierdzić, że obrońca naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady bezstronności upatruje w dokonaniu niekorzystnej dla oskarżonych ocenie dowodów co wynika również z faktu iż art. 4 został powiązany z art. 7. k.p.k. W związku z tym należy uznać, że apelujący działania Sądu I instancji uznałby za zgodne z zasadą obiektywizmu jedynie w sytuacji, gdyby ten dokonał oceny materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonych zgodnie z założeniami obrony , a konsekwencji wydał korzystne dla oskarżonych rozstrzygnięcie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za niezasadny. Przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zasługuje na uwzględnienie jedynie, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. W realiach przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że do sytuacji takiej nie doszło. Przedstawione w uzasadnieniu Sądu rozumowanie jest prawidłowe, logiczne, zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. W oparciu o całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jego wszechstronną analizę Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny. Sąd nie popadł w żadną sprzeczność, ustalony stan faktyczny odpowiada materiałowi dowodowemu zgromadzonemu w sprawie, którego logicznej oceny dokonał Sąd I instancji.

W zakresie oskarżonej H. K. obrońca oskarżonego podnosił zarzut obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 291 § 1 k.k. , poprzez uznanie że oskarżona dokonując rejestracji pojazdu działała z przekonaniem, że pojazd pochodzi z przestępstwa.

Odnosząc się do tego zarzutu przypomnieć należy obronie, że obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych.

Nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę.

Z treści zaś przedmiotowego zarzutu wynika jasno, że obrońca podważa prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd w zakresie wiedzy oskarżonej czy pojazd przez nią rejestrowany pochodził z przestępstwa.

W tym zakresie uzasadnienie Sądu Rejonowego jest bardzo wyczerpujące. Z akt sprawy wynika jednoznacznie wbrew twierdzeniom obrony , że samochód T. (...) pochodził z przestępstwa. Sąd I instancji zaś logicznymi wywodami uzasadnił w sposób spójny, iż oskarżona miała tego świadomość. Wynika to z jej wyjaśnień, w tym zakresie w jakim Sąd dał im wiarę.

Sąd Okręgowy uznał również zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej K. K. (1) za oczywiście bezzasadny. Sam fakt, że oskarżony wcześniej zaproponował dla siebie karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności i została ona z nieznanых przyczyn zaaprobowana przez Prokuratora nie stanowi jeszcze podstawy do tego, aby Sąd bezkrytycznie taką karę oskarżonemu wymierzył. Wskazać należy, iż oskarżony stał pod czterema zarzutami, trzy z nich popełnił w ramach recydywy. Sąd I instancji nie wymierzył mu kary rażąco surowej, wymierzył mu karę łagodną w dolnych granicach zagrożenia za poszczególne przestępstwa. Przestępstwo z art. 306 k.k. jest zagrożone karą do 3 lat pozbawienia wolności, z art. 291§ 1 k.k. od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności, zaś z art. 279 § 1 k.k. od jednego

roku do 10 lat pozbawienia wolności. Brak jest w okolicznościach przedmiotowej sprawy jakichkolwiek podstaw aby oskarżony otrzymał kary jednostkowe zaproponowane przez obrońcę i karę łączną 2 lat pozbawienia wolności zbliżoną do zasady absorpcji. Czynny zarzucane oskarżonemu są o znacznej społecznej szkodliwości, okoliczności ich popełnienia świadczą o demoralizacji oskarżonego, jedyną okolicznością łagodzącą jest przyznanie się do dwóch zarzutów dlatego kary te oscylują w dolnych granicach zagrożenia. Nie może jednak schodzić z pola widzenia fakt popełnienia czynów w recydywie i wielokrotna karalność oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego kara wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do stopnia zawinienia, skutków popełnionych przestępstw, postawy oskarżonego i jego cech podmiotowych. Tylko taka kara spełni funkcje zapobiegawczą i wychowawczą.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. o opłacie na podstawie art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku z późniejszymi zmianami o opłatach w sprawach karnych.